

Paula Biskup, Pora się nauczyć żyć (prod. sedguy)

pozbawiona jakichkolwiek szans
jestem wciąż zależna od twych rad
liczę, że znów pociągniesz za sznurki
że ostatni raz pokażesz jak
wygrać najtrudniejszą z wszystkich walk
i nie zamkniesz na zawsze tej furtki

dziś na polu bitwy
stoję całkiem sama
skoro nie mam ciebie
czuję się przegrana

pora się nauczyć żyć
tak jak nigdy nie chciał żyć nikt a nikt
bez nikogo u boku
od świtu do zmroku
i bez łezki w oku
sto lat żyj nam
od dziś jesteś sam
pora się nauczyć żyć od nowa
zapomniałam jak po ziemi stąpać
z tobą zawsze było jakoś lżej
nie patrz już do tyłu i leć, i leć

dzisiaj powracamy znów na start
następuje wyrównanie szans
tym razem nie jesteśmy w drużynie

dziś na polu bitwy
stoję całkiem sama
skoro nie mam ciebie
czuję się przegrana
choć mam sentyment
do twych ciepłych dłoni
wiem że dotyk twój
przed niczym mnie już nie uchroni

jak mogłam uzależnić się
od ciebie i zapomnieć, że
istnieję też dla innych
oprócz mnie tu nie ma winnych
jak mogłeś mi pozwolić być
mym światem stał się tylko ty
my razem i nasz piękny rytm

pora się nauczyć żyć
tak jak nigdy nie chciał żyć nikt a nikt
bez nikogo u boku
od świtu do zmroku
i bez łezki w oku
sto lat żyj nam
od dziś jesteś sam
pora się nauczyć żyć od nowa
zapomniałam jak po ziemi stąpać
z tobą zawsze było jakoś lżej
nie patrz już do tyłu i leć, i leć